



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **P. K.**, bytem XXX, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, Karmelitská 7, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy č.j. 11 985/2008-30 ze dne 26. 6. 2008,

t a k t o :

I. Rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy č.j. 11 985/2008-30 ze dne 26. 6. 2008 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2000,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy č.j. 6 221/2007-30 ze dne 19. 2. 2007 o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace žalobce v České republice. V odůvodnění napadaného rozhodnutí ministr uvedl, že k žádosti žalobce o vydání osvědčení o uznání vzdělání – diplomu získaného v Polské republice na Jagellonské universitě v Krakově Fakultě práv a Administrace v oboru Právo ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ve smyslu ust. § 89 a 90 zákona o vysokých školách vyhotovilo rozhodnutí „o vydání osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání absolvovaného na zahraniční vysoké škole v České republice“ s tím, že osvědčení tvoří přílohu tohoto rozhodnutí. V osvědčení pak uznalo diplom vydaný Jagellonskou univerzitou v Krakově dne 18. prosince 2006, č. WPA-5250/P/10/06/07 a potvrzuje jeho rovnocennost s vysokoškolským diplomem a dodatkem k diplomu, vydaným v České republice veřejnou vysokou školou absolventu studia v magisterském studijním programu „Právní specializace se zaměřením na právo Polska“ a současně uznalo vzdělání získané žalobcem ve studijním programu „Právo“ uskutečňovaném Jagellonskou univerzitou v Krakově a potvrzuje jeho rovnocennost s vysokoškolským vzděláním získaným v České republice absolvováním studia v uvedeném studijním programu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, v němž namítl, že nesouhlasí s určením magisterského studijního programu „Právní specializace se zaměřením na právo Polska“, neboť z listin, jež předložil, je zřejmé, že se jedná o magisterský studijní program „Právo“ bez jakékoliv specializace. Ministr školství, mládeže a tělovýchovy v napadeném rozhodnutí uvedl, že srovnatelnost českých a polských studijních programů nelze posuzovat pouze podle jejich názvu, ale je třeba přihlížet k tomu, jaká je náplň studia. Konstatoval, že polský magisterský studijní program „Právo“ co do obsahu a rozsahu není totožný s magisterským studijním programem „právo a právní věda“ uskutečňovaným vysokými školami v České republice – studiem v polském studijním programu nabývané znalosti se týkají nikoliv jednotlivých odvětví právního řádu České republiky, ale polského právního systému.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce uvedl, že porušení zákona spatřuje v určení nesprávného magisterského studijního programu, neboť podle sdělení Českého statistického úřadu neexistuje obor „Právní specializace se zaměřením na právo Polska“. Dále namítl, že je nepřípustné, aby správní orgány svévolně prodlužovaly lhůtu, kterou mají pro vydání rozhodnutí o rozkladu a která nemá být delší než 12 měsíců. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní námítky a navrhl, aby soud řízení o žalobě zastavil z důvodu nedostatku pasivní legitimace na straně Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy resp. aby žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud především neshledal důvod k zastavení řízení z důvodu nedostatku pasivní legitimace na straně Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy. Je skutečností, že žalobce v podané žalobě uvedl, že žalovaným je ministr školství, mládeže a tělovýchovy, nicméně tímto údajem v žalobě není soud vázán.

Podle ust. § 69 soudního řádu správního žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla.

To, který subjekt má v řízení o žalobě podle ust. § 65 soudního řádu správního postavení žalovaného, je tedy stanoveno zákonem, a nesprávné označení žalovaného není důvodem k zastavení řízení.

Správním orgánem, který ve věci rozhodl v posledním stupni, je Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, nikoliv ministr, protože jeho pravomoc rozhodovat o rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyjadřuje jeho funkční postavení v rámci vnitřní organizace ústředního orgánu státní správy, aniž by založilo jeho procesní subjektivitu ve smyslu soudního řádu správního. K tomu shodně judikatura Nejvyššího správního soudu např. v rozsudcích ze dne 31. 10. 2008, č. j. 7 Afs 86/2007 - 107 a nebo ze dne 25. 8. 2006, č. j. 4 As 57/2005 - 64 (www.nssoud.cz).

O věci samé pak soud uvážil takto:

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že na základě žádosti žalobce o uznání vzdělání – diplomu získaného v polské republice na Jagellonské univerzitě v Krakově vydalo Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy rozhodnutí, v jehož výroku se uvádí: „*Ministerstvo ... rozhodlo o vydání osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání absolvovaného na zahraniční vysoké škole v České republice, které tvoří přílohu tohoto rozhodnutí*“. V odůvodnění tohoto rozhodnutí pak správní orgán I. stupně uvedl, že „*Tímto rozhodnutím se uznává, že vzdělání získané po ukončení studia v uvedeném studijním programu na zahraniční vysoké škole je rovnocenné vzdělání získanému studiem v akreditovaném studijním programu na vysoké škole v České republice.*“

Pod tamtéž číslem jednacím a se stejným datem pak Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy vydalo akt s názvem „Osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice“.

Takto koncipované rozhodnutí správního orgánu I. stupně je především nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Tato nesrozumitelnost spočívá v tom, že z výroku rozhodnutí nelze seznat, co bylo uznáno, komu to bylo uznáno a z jakých důvodů. Výrok rozhodnutí je v tomto směru zcela nekonkrétní. Rovněž tak je nesrozumitelné odůvodnění tohoto rozhodnutí, neboť ani z něj nelze zjistit, o jakém vzdělání se rozhodovalo a o jaký studijní program se jednalo. Z obsahu rozhodnutí v podstatě nelze nijak zjistit, zda se vztahuje právě k osvědčení vydanému žalobci, nebo nikoliv, a zda obsahem osvědčení je právě to, o čem žalovaný rozhodoval. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně mělo být již z těchto důvodů zrušeno a pokud tak ministr

školství, mládeže a tělovýchovy neučinil, zatížil i své rozhodnutí stejnou vadou, ke které soud musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podstatná vada ovšem spočívá v tom, že žalovaný již v I. instanci rozhodl způsobem, jenž není právem aprobován. Zde Městský soud v Praze v plné míře odkazuje na závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 9 As 96/2011-145 ze dne 16. 2. 2012 (www.nssoud.cz). Městský soud v Praze v projednávané věci tedy konstatoval, že žalovaným byly vydány dva odlišné akty aplikace práva, z nichž ten, jehož výrok je neurčitý a nelze z něj dovodit, jaké zahraniční vzdělání bylo žalobci vlastně poskytnuto, odkazuje na druhý. Vzájemná existence těchto dvou aktů nemůže obstát. Žalovaný byl jako rozhodující správní orgán v dané věci vázán příslušnou právní úpravou zákona o vysokých školách, konkrétně ustanoveními § 89 a § 90 zákona o vysokých školách, která však s postupem, který byl žalovanou zvolen, výslovně nepočítá a nelze jej z citovaných ustanovení dovodit ani výkladem. Esenciální náležitostí právního státu je požadavek vázanosti zákonem, podle kterého lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který stanoví zákon (čl. 2 odst. 2 Listiny; k jeho povaze blíže např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02).

Z ustanovení § 89 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů, nepochybně vyplývá, že příslušný správní orgán vydá na žádost absolventa zahraniční vysoké školy osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice.

Podle ust. § 105 zákona o vysokých školách nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se v řízení ve věcech upravených tímto zákonem podle obecných předpisů o správním řízení.

Jelikož zákon o vysokých školách nestanoví ohledně řízení ve věcech uznávání vysokoškolského vzdělání nic jiného, je třeba mít za to, že na toto řízení se vztahují obecné předpisy o správním řízení, tedy zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Vydávání osvědčení je upraveno v ust. § 154 až § 158 správního řádu, přičemž z norem tam uvedených nelze nijak vyvodit, že by správní orgán vydával osvědčení tak, jak to učinilo Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, tedy že by vydal jednak rozhodnutí o vydání osvědčení a jednak osvědčení samotné. Takový postup nemá oporu v zákoně a z tohoto důvodu nelze uzavřít jinak, než že rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy č.j. 6 221/20007-30 ze dne 19. února 2007 a osvědčení téhož čísla a z téhož data jsou nezákonná. Ministr školství, mládeže a tělovýchovy měl tedy oba akty správního orgánu I. stupně zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Jelikož tak neučinil, i v tomto směru zatížil své rozhodnutí ze dne 26. 6. 2008 nezákonností.

Městského soudu v Praze tedy nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy č.j. 11 985/2008-30 ze dne 26. 6. 2008 zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu, k čemuž soud opětovně poukazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 96/2011-145 ze dne 16. 2. 2012. Teprve poté, kdy žalovaný

řádně rozhodně o žádosti žalobce o uznání jeho vysokoškolského vzdělání, bude možno případně přezkoumat věcnou stránku jeho rozhodnutí.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. června 2012

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu